

**JONG
N-VA** | **UGent**

Den Borluut

Magazine voor leden, sympathisanten van en geïnteresseerden in Jong N-VA UGent

In dit nummer van Den Borluut vindt u:

- ◆ Editoriaal
- ◆ Op naar een Europese politieke unie?
- ◆ Lezing Ivan Van de Cloot
- ◆ Groot debat
- ◆ Interview
- ◆ Herfst
- ◆ Gevangenissen
- ◆ Conservatisme: een beschouwing

**JONG
N-VA** **UGent**

N°1 - november 2011

5de jaargang

Een hartelijk welkom aan alle lezers, leden, sympathisanten en geïnteresseerden. Tempus fugit. De spreuk van Vergilius was nog nooit minder waar. De nazomer maakte algauw plaats voor de herfst, terwijl nu de eerste vriestemperaturen al genoteerd werden. In het eerste semester heeft Jong N-VA UGent dan ook niet stilgezeten.

Heel wat activiteiten passeerden de revue, studentikoze en politieke. We organiseerden een cantus, lezingen (Ivan Van De Cloot en Matthias Storme), een succesvol debat, de bier- en spelenavond, een discussieavond en een fuif. De ene activiteit trok al wat meer volk dan de andere, maar het eerste semester heeft ons de moed gegeven om ook het tweede semester even geslaagd te maken. Verderop in deze Borluut staan de verslagen van de meeste activiteiten. Ook in de politiek en de economie raast de tijd

Adriaan De Leeuw

nietsontziend verder. Twee maanden geleden keken we aan tegen een economische groei van 1,5-2%, nu mogen we blij zijn als er volgend jaar geen recessie uitbreekt. Twee maanden geleden leek de eurocrisis onder controle, nu zijn ook Italië, Spanje en België (?) in reëel gevaar. Twee maanden geleden zaten Berlusconi en Papandreou nog stevig in het zadel, nu hebben de technocraten daar de macht gegrepen.

Alleen in de Belgische politiek staat de tijd stil. Sinds het barslechte vlinderakkoord, zijn we op sociaal-economisch vlak nog geen stap vooruitgegaan. De PS en SP.A blijven hardnekkig broodnodige hervormingen tegenhouden. Voorlopig is er nog geen sprake van een grondige hertekening van de

pensioenen, evenmin van de arbeidsmarkt en al zeker geen versterking van onze internationale concurrentiepositie. Ondanks het feit dat België en Europa economisch (en politiek) in zwaar noodweer zitten, blijft Elio Di Rupo zijn kop in het zand steken uit schrik voor zijn achterban (vakbonden) en de electorale positie van de PS, met de verkiezingen van 2012 in het achterhoofd. Elio Di Rupo premier? Niet in mijn naam!

Zal een blik op de toekomst ons hoopvoller stemmen? De kans is klein. Als de onderhandelaars niet snel met de nodige hervormingen komen, zal België al snel onder Europese curatele komen. Griekenland, Portugal en Ierland tonen ons wat de mogelijke gevolgen daarvan zijn. Jong N-VA UGent laat het hoofd alleszins niet zakken! Ook in het tweede semester zullen we u blijven bestoken met lezingen, een debat, een Borluut en studentikoze avonden. U bent gewaarschuwd!

Adriaan De Leeuw

Den Borluut

Colofon

Den Borluut wordt uitgegeven door en voor leden, sympathisanten, en geïnteresseerden in Jong N-VA UGent

Vormgeving:

JM-Grafische vormgeving, Spiegel 1, 9860 Oosterzele, T. 09 362 74 33

Contact:

Jong N-VA UGent,
Burggravenlaan 137, 9000 Gent

verantwoordelijke: Adriaan De Leeuw
adriaandeleeuw@hotmail.com

Dit nummer werd afgesloten op
30 november 2010

Op naar een Europese politieke unie?

Sinds het uitbarsten van de eurocrisis zijn er al heel wat slachtoffers gevallen. Het begon met Griekenland, Ierland en Portugal. In ruil voor miljardensteun vanuit Europa en het IMF om hun bankroet te vermijden, werden ze onder curatele geplaatst. Enkele weken geleden plaatste Italië zichzelf zowaar vrijwillig onder de controle van de trojka (EU, IMF en ECB). Het mocht echter niet baten, want enkele dagen later schoot de rente van de Italiaanse obligaties pijlsnel boven de zeven procent, ver voorbij het maximum draagbare. Ook België komt stilaan onder de aandacht. Na anderhalf jaar is er nog steeds geen regering en de belastingsvoorstellen van de socialistische kandidaat-premier doen de markten (en de Vlaamse middenklasse) huiveren.

Tot de crash van de beurzen in 2008 was er geen vuiltje aan de lucht. Alle landen konden aan zeer voordelige rentevoeten lenen. The sky was the limit en laagconjunctuur was in het ergste geval een groeivertraging. Toen kwam echter de donderslag bij heldere hemel. Verscheidene landen hadden jarenlang, door de lage rente, boven hun stand kunnen leven. Maar door de hoge schuldgraden van kleine economieën, zoals de Griekse, kwam meteen de hele eurozone onder druk te staan. Plots werd het voor de hele wereld duidelijk dat de Europese Monetaire Unie niet kon blijven voortbestaan zonder een eenvormig sociaal-economisch beleid binnen een politieke unie. De ontwerpers van de euro wisten heel goed dat een monetaire unie zonder politieke unie in tijden van crisis voor problemen zou zorgen. Ze hoopten wel dat, mocht het ooit nodig zijn, de leiders de moed zouden hebben om die politieke unie te verwezenlijken, maar wisten dat een dergelijke soevereiniteits-overdracht niet zonder slag of stoot zou gebeuren. Zij hebben bewust

de ondergang van de euro met de euro mee gecreëerd. Op die manier hebben ze in hun voluntarisme ook (bewust) de welvaart van honderden miljoenen burgers op het spel gezet.

We moeten ons ook afvragen of het wel wenselijk is dat er een dergelijke politieke unie gecreëerd wordt. Voorlopig kunnen we ons als economisch liberalen vinden in de maatregelen die de EU voorstelt en zelfs oplegt, maar wat als er een socialistische meerderheid aan de macht komt in Europa? Is het wenselijk dat landen een ander beleid krijgen dan datgene waarvoor ze gestemd hebben? Een van de grote pijnpunten in de Belgische constructie is net die kloof tussen wat Vlaanderen wil, wat Wallonië wil en wat er op Belgisch niveau van beleid gevoerd wordt. Op lange termijn ondergraaft die tegenstelling de legitimiteit van België in Vlaanderen en in Wallonië. We moeten voorkomen dat we hetzelfde probleem krijgen bij Europa.

We moeten dus goed nadenken vooraleer we een politieke unie creëren op Europees niveau. De verschillende economieën en democratieën moeten eerst langzaamaan meer naar elkaar toegroeien, zodat er een voldoende economisch en democratisch draagvlak bestaat. Anders zijn we bezig met de ondergang van de EU, en niet alleen van de euro, te organiseren.

Adriaan De Leeuw

Student Kick-Off (28 september)

Dit jaar bezette Jong N-VA UGent een standje op de Student Kick-Off. Geïnteresseerden konden deelnemen aan een ludieke quiz. De prijs voor de winnaar van deze quiz was een fles streekbier. Uiteindelijk hadden we 2 winnaars, hierbij, nogmaals proficiat aan Daniel Guerrero en Alexander Callens!

Lezing Ivan Van de Cloot

Op woensdag 19 oktober mochten we Ivan Van de Cloot, hoofdeconoom van de denktank Itinera, verwelkomen. Hij gaf een lezing over de malaise die de bankenwereld sinds 2008 treft. Vooraf hadden een vijftigtal mensen present getekend, maar last minute haakten velen af, zodat auditorium A van de Blandijn niet barstensvol zat. De afwezigen hadden ongelijk, want het werd een zeer interessante en informele lezing.

Van de Cloot begon zijn uitleg bij het begin: de financiële crisis van 2008. Over heel de wereld waren allerlei afgeleide financiële producten verspreid geraakt. Niemand wist wat die producten precies waren en al zeker niet wat ze ten gronde waard waren. Tot plots de huizenmarkt in de Verenigde Staten ineens stortte. De banken moesten miljarden verliezen op hun balansen slikken en vele grootbanken moesten noodgedwongen beroep doen op de overheid. De crisis leek afgewend. Maar nu de banken met enorm veel liquiditeiten zaten, begonnen ze massaal staatsobligaties, vooral van Zuid-Europese landen, op te kopen, wat op dat moment als volledig veilig beschouwd werd. Door de financiële crisis was er ondertussen ook een economische crisis ontstaan. De markten begonnen de overheden te wantrouwen en ook de staatsobligaties van de Zuid-Europese landen begonnen in waarde te zakken. Sommige banken hadden echter zoveel van die 'slechte' obligaties opgekocht, dat ze opnieuw in de problemen geraakten.

Het schoolvoorbeeld was Dexia. In de aanloop naar 2008, was de wereld te klein voor Dexia: het zou de grootste financier van overheden wereldwijd worden. Vol optimisme werden overal in de wereld (USA, Turkije, Israël, Frankrijk, ...) filialen geopend en concurrenten overgenomen. Maar zelf had het zeer weinig eigen vermogen, waardoor haar hele businessmodel stond of viel met kortetermijnleningen op de interbancaire markt. Het hele systeem

draaide wonderwel, totdat de interbancaire markt opdroogde. Op die manier moest het in 2008 en onlangs opnieuw bij de overheid aankloppen.

De politiek speelde in dit verhaal een zeer merkwaardige rol. Alle traditionele partijen (CD&V, Open VLD en SP.A) hadden op alle niveaus politici in de raad van bestuur zitten, terwijl de overheid erover moest waken dat de financiële wereld zich gedroeg. De politiek was dus rechter én partij. Zo kon het gebeuren dat de financiële waakhonden Dexia haar gang lieten gaan en dat de Gemeentelijke Holding massaal belastingsgeld verkanselde. Het dieptepunt was het feit dat niemand zich verantwoordelijk voelde. Geen van de politici, die in de raad van bestuur zetelden, wist blijkbaar wat ze goedkeurden, niemand wist dat een gegarandeerde intrest van 17 (!) procent niet te vertrouwen was, niemand wist dat het bijna crimineel was om aandelen, die in vrije val waren, te kopen met geleend geld.

Het wordt dus hoog tijd dat er een gerechtelijk onderzoek naar de verantwoordelijkheden in dit hele verhaal op initiatief van het parlement dan wel van een benadeelde partij. De parlementairen zijn gestart met hoorzittingen, maar nu al is duidelijk dat er geen onderzoekscommissie zal komen. Yvan Mayeur van de PS verwoordde het treffelijk: "Wij kunnen noch Dexiabaas Pierre Mariani, noch de Franse toezichthouders opvorderen. Met als gevolg dat de onderzoekscommissie al haar pijlen zal richten op onze politici, onze leden in de raad van bestuur en onze administratie. Daar doen we niet aan mee." Laten we nog in onze rechtsstaat geloven en hopen dat de verantwoordelijken alsnog ter verantwoording geroepen zullen worden.

Adriaan De Leeuw

GROOT DEBAT

Op 16 november trokken we met Jong N-VA UGent naar Auditorium E in de Blandijn. Na maanden plannen was het eindelijk zover, het kopstukdebat. Jammer genoeg konden niet alle kopstukken aanwezig zijn wegens andere verplichtingen of ziekte. Zo konden Bruno Tobback (vervanging Bruno Tuybens), Wouter Van Besien (vervanging Stefaan Van Hecke), Gwendolyn Rutten (vervanging Christophe Peeters) en Eric Van Rompuy niet aanwezig zijn op het groot debat, maar ondanks deze afwezigheid is het toch nog een vurig debat geworden.

Het debat startte met de onderhandelingen. Hieronder volgen enkele uitspraken van de politici rond dit onderwerp.

Groen! is uit de onderhandelingen gezet, maar zegt niet jaloers te zijn op de andere partijen die nog wel aan tafel zitten. Bart Laeremans van Vlaams Belang stelt dat er binnen België geen eerbare akkoorden mogelijk zijn. De splitsing van BHV heeft tot gevolg dat alle Vlamingen in de Brusselse politiek geliquideerd worden en dat het Frans uitgebreid wordt door middel van het gerechtelijk arrondissement. Kortom, de Vlamingen worden gemarginaliseerd.

Boudewijn Bouckaert van LDD geeft de splitsing een 8/10, ze valt best wel mee. Maar onder tafel wordt er wel betaald met slechte akkoorden (zoals bijvoorbeeld de bevoegdheden). Hij noemt het huidige BHV-akkoord een Bric-à-brac-akkoord.

Siegfried Bracke van N-VA wil solidair zijn met de minderbedeelden van dit land maar er moet fairplay zijn; voor wat, hoort wat. Door zijn opmerking dat er sinds '88, wanneer de socialisten aan de macht gekomen zijn, niet meer bestuurd is en dat de vorige paarse regering stomiteiten begaan heeft waarvoor wij nog steeds betalen, lokte hij een reactie uit bij Bruno Tuybens. Hij repliceerde dat dit een debat is, en geen karikatuur en dat Siegfried Bracke bovendien een socialist was in die tijd, hierop kwam er applaus uit de zaal. Waarop Siegfried Bracke antwoordde dat hij in die tijd inderdaad, met overtuiging,

lid was bij de socialistische partij maar dat hij op tijd heeft ingezien dat de socialistische partij op bedrog gebaseerd is. Ook stelde hij dat mensen van idee mogen veranderen en dat het deze mensen siert, en dat als je bij één idee blijft plakken, dat je dan pas een probleem hebt. Deze stelling werd op een groot applaus onthaald. Siegfried Bracke vergelijkt het systeem van Di Rupo met een fuik. De vissen zwemmen er blindelings in, maar raken er nooit meer uit.

De discussie rond dit onderwerp bleef nog een tijdje doorgaan, maar de moderator moest ingrijpen, want er stonden nog andere punten op de agenda van dit debat. Nadien ging het ook nog over de economische situatie in België en over het al dan niet afschaffen van de automatische indexering. Groen! en SP.A willen het behoud van de automatische indexering. Vlaams Belang zegt dat deze niet van vandaag op morgen afgeschaft kan worden, want dat zou dan leiden tot stakingen. N-VA wil een verstandige index.

LDD vind elk indexeringsmechanisme flauwekul. Als voorbeeld gaf Boudewijn Bouckaert elektroproducten. Deze worden steeds goedkoper door de verhoogde productiviteit, maar door indexering wordt het product toch duurder. LDD pleit voor de onttrekking van zogenaamde schadelijke producten uit de indexering zoals energie.

Een volgend twistpunt was het al dan niet in de tijd beperken van de werkloosheidsuitkering. Groen! zegt resoluut neen. SP.A zegt ook neen, maar wil wel een systeem waarbij elke afgestudeerde een persoonlijke begeleiding krijgt om een gepaste job te vinden.

Open VLD wil absoluut een beperking. Een werkloosheidsuitkering is voor mensen die tussen jobs zitten. Een voorbeeld van een beperking zou dan zijn dat een werkloze de eerste 6 maanden een hoge uitkering krijgt, zodat hij nog steeds dezelfde levensstandaard heeft, nadien moet deze uitkering verminderd worden om dan uiteindelijk weg te vallen. Vlaams Belang wil ze niet beperken, maar wel degressief maken.

N-VA wil ze dan weer wel beperken. Mensen die voor

Groot debat

lange tijd op kosten van een gemeenschap leven kan niet! Siegfried Bracke vermeldde ook dat er op dit ogenblik iets meer dan 900 mensen zijn, ouder dan 50, die sinds hun afstuderen nog steeds werkloos zijn en al die tijd leven op een werkloosheidsuitkering. LDD pleit voor een gelijkaardig systeem als dat van Open VLD. Een afgedankte werknemer moet op zijn gemak kunnen zoeken naar werk, indien hij na een jaar nog geen job gevonden heeft dan is er iets mis en moet hij vallen onder een ander regime.

Ook werd er gedebatteerd over de pensioenleeftijd. Groen! wil niet weten van een pensioenleeftijd, maar wil iemand pensioengerechtigd maken nadat hij een bepaald aantal jaar gewerkt heeft. SP.A gaat hiermee akkoord en wijst ook op het verschil tussen een arbeider en een bediende. Een arbeider die al sinds zijn 15 jaar aan het werk is zou dan ook vroeger op pensioen mogen gaan.

Open VLD pleit voor een hogere pensioenleeftijd. Er zijn nu mensen die al langer met pensioen zijn dan dat ze gewerkt hebben. Ook zouden mensen, die na 65 jaar nog willen werken, aangemoedigd moeten worden. Vlaams Belang wil dat mensen langer werken dan nu het geval is. Te veel mensen stoppen te vroeg met werken. Boudewijn Bouckaert zegt dat de huidige pensioenleeftijd achterhaald is. De huidige regeling is nog steeds

gebaseerd op die van Von Bismarck. In 1889 was de gemiddelde leeftijdsverwachting van een Duitse man 72 jaar. De pensioenleeftijd was toen 70, later is deze 65 geworden en dit werd een internationale norm. Aangezien de gemiddelde leeftijdsverwachting nu hoger ligt, zou de pensioenleeftijd in principe gekoppeld moeten worden aan de leeftijdsverwachting, zoals in de Scandinavische landen nu al het geval is. Ook mag er geen verbod zijn voor mensen die willen werken na hun pensioen.

Een laatste punt waarover gediscussieerd werd is Europa. Moet er meer of minder Europa zijn in de toekomst?

Vlaams Belang pleit voor een Europese confederatie en geen Europa naar het model van de VS. Open VLD wil dan weer meer Europa, een Europa dat met 1 stem spreekt, meer naar het voorbeeld van de VS. Als voorbeeld gaf Christophe Peeters de financiële situatie van Californië. Deze staat doet het op dit ogenblik niet goed, maar door de ondersteuning van de VS ondervinden ze weinig problemen.

N-VA wil naar een sterk Europa met een sterk Vlaanderen. Zowel Groen! als SP.A willen meer Europa, anders worden we weggespeeld door landen als China en Indië.

Aurelie Bom

Bier en spelen (5 oktober)

Ook dit jaar organiseerde Jong N-VA UGent zijn befaamde Bier & Spellen-avond. Verschillende kaartspelen zijn de revue gepasseerd, net zoals enkele bekende gezelschapsspelen. Natuurlijk werd er na enkele biertjes ook duchtig gediscussieerd en gefilosofeerd, en dit tot laat in de nacht. Kortom, het was weer een geslaagde avond, zeker voor herhaling vatbaar.

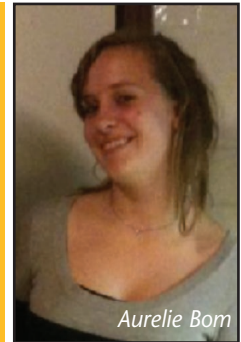
Cantus (7 november)

Jong N-VA UGent is een politieke studentenvereniging. Voor de cantus legden we de nadruk vooral eens op het woord studentenvereniging. Verschillende kannen raakten, met gemak leeg, er werd gezongen en we verloren de tijd volledig uit het oog.

INTERVIEW

(na het GROOT debat)

Na het debat stelde ik nog enkele korte vraagjes aan de deelnemende politici. Hieronder vindt u per vraag de antwoorden van de politici.

Vraag 1: Een vraagje naar aanleiding van de dag van de dynastie. Om de meningen van alle partijen eens op een rijtje te zetten. Is uw partij voor of tegen het koningshuis, en indien uw partij hierover geen uitgesproken mening heeft, heeft u een persoonlijke mening die u zou willen delen?

Stefaan Van Hecke (Groen!): Wij zijn voor een protocollaire functie. In principe willen wij de afschaffing, maar dat is niet zo evident. Wat je wel kan is naar een protocollaire functie gaan waar dan alle echte politieke macht weggehaald wordt; *Christophe Peeters (Open VLD):* Het is altijd een moeilijke discussie. Ik denk dat je als democraat onmogelijk voor een monarchie kan zijn, voor een staatshoofd puur op basis van erfelijkheid en eigenlijk op basis van de geslachtsdaad. Aan de andere kant denk ik dat dat nu iets is dat we voorlopig toch nog best eventjes zo houden, niet omdat het zoveel stabiliteit creëert maar omdat de afschaffing voor extra problemen zal zorgen, als we moeten beginnen met in België een president te kiezen, dan zijn we nog veel verder van huis natuurlijk; *Bruno Tuybens (SPA):* Op dit ogenblik is het in België goed om een koningshuis te hebben omdat het tenminste het land bijeenhoudt, ook al ben ik geen uitgesproken royalist, maar goed ja, we hebben een bindingsmiddel nodig, dat kan wat mij betreft ook een verkozen president zijn maar in België met de gewesten en gemeenschappen ligt dat wellicht zeer moeilijk om te realiseren; *Bart Laeremans (Vlaams belang):* We zijn een absolute republikeinse partij, we willen het koningshuis afschaffen omdat het ondemocratisch is; *Boudewijn Bouckaert (LDD):* Ik ben er niet tegen dat er een soort federale kieskring zou ontstaan voor de verkiezing van een confederaal staatshoofd. Om de 5 jaar heb je dan een Vlaamse president of een Franstalige president en deze zou dan heel beperkt confederaal gezag hebben. Dat

zou volgens mij de enige vorm van federale kieskring kunnen zijn. En die mensen die daar rondlopen, volgens mij moeten die in het park van Laken opgesloten worden, en we kunnen daar dan ceremonieën houden, en die prinsen kunnen elkaar dan bezoeken, zoals in het sprookjesbos, en dan kan ik misschien met mijn dochter daar eens naartoe gaan. Het is niet zo ver rijden als voor de Efteling; *Siegfried Bracke (N-VA):* Macht mag nooit uit een gulp komen

Vraag 2; Een korte 4-delige vraag:

Wat was uw favoriet boek van het afgelopen jaar?

Stefaan Van Hecke (Groen!): oeioeioei, een wijnboek misschien (naar aanleiding van de fles wijn gegeven na het debat nvdr). Ik heb eigenlijk alleen maar boeken gelezen over de Vlaamse beweging het afgelopen jaar; *Christophe Peeters (Open VLD):* De zwarte zwaan van Nassim Nicholas Taleb; *Bruno Tuybens (SPA):* ik heb heel weinig tijd gehad om boeken te lezen, maar het boek dat ik heb gelezen, en dat ik fantastisch vond, het afgelopen jaar was Congo van David Van Reybrouck. Een schitterend geschiedkundig werk, heel veel anekdotes. Ik heb er ongelooflijk veel plezier aan gehad en nadien heb ik ook met David van Reybrouck erover kunnen spreken. Het was bijzonder fantastisch; *Bart Laeremans (Vlaams belang):* Bij de boeken die ik het afgelopen jaar gelezen heb moet ik zeggen dat er niet onmiddellijk een is dat eruit schiet; *Boudewijn Bouckaert (LDD):* bij mij is dat welvaart van Niall Ferguson. Dat is een schitterend boek waarbij beschavingen worden vergeleken. Het geeft de kern weer waarop de westerse beschaving heel sterk is geworden in de loop van de geschiedenis ten opzichte van de Oosterse beschaving en het geeft ook weer waarom de Westerse beschaving in gevaar is en achteruitgaat; *Siegfried Bracke (N-VA):* Het huis van de moskee van Kader Abdolah.

Wat was uw favoriete film van afgelopen jaar?

Stefaan Van Hecke (Groen!): Ik heb geen film kunnen zien in de cinema omdat ik een jaar onderhandeld heb;

Interview

Christophe Peeters (Open VLD): ik heb, vrees ik, eigenlijk maar één film goed bekeken en dat was de openingsfilm van het filmfestival van Gent, *Tinker tailor soldier spy*; *Bruno Tuybens (SPA)*: ik vind dat Matthias Schoenaerts fantastisch was in *Rundskop*; *Bart Laeremans (Vlaams belang)*: *King's Speech*; *Siegfried Bracke (N-VA)*: Ja, bij mij ook; *Boudewijn Bouckaert (LDD)*: *Rundskop*

Wat is uw favoriete single/artiest/album aller tijden?

Stefaan Van Hecke (Groen!): Ik ben een grote fan van Bruce Springsteen; *Christophe Peeters (Open VLD)*: Queen; *Bruno Tuybens (SPA)*: Dat is heel erg moeilijk omdat dat zo veel varieert vind ik, maar ik heb heel veel sympathie voor tal van Belgische groepen, dEUS bijvoorbeeld, Gotye, ... Er zijn er bijzonder veel die ik zeer kan appreciëren; *Boudewijn Bouckaert (LDD)*: in het algemeen? Dan is dat; *Bart Laeremans (Vlaams belang)*: Eerder Beethoven dan Bach bij mij; *Siegfried Bracke (N-VA)*: *Abbey Road* van The Beatles

Hond of kat?

Stefaan Van Hecke (Groen!): En wat is het verschil tussen die 2? Ik hou niet van dieren; *Redactie*: En u bent bij Groen!? *Stefaan Van Hecke (Groen!)*: Ja, ik bedoel huisdieren, ik moet geen huisdieren hebben; *Redactie*: Zelfs geen goudvis? *Stefaan Van Hecke (Groen!)*: Haha, neen, toch niet!

Christophe Peeters (Open VLD): Katmens!

Bruno Tuybens (SPA): Ik ben een katmens, enfin, ik ben noch een hond-, noch een katmens maar we hebben een kat thuis en geen hond en dat zegt wellicht genoeg; *Boudewijn Bouckaert (LDD)*: Een hond is trouw, een kat is bitsig. Een hond is intelligent, veel intelligenter dan een kat, een hond kan je van alles leren. Ik ben meer een hondspersoon; *Siegfried Bracke (N-VA)*: Ik meer een kat omdat je daar minder last van hebt; *Bart Laeremans (Vlaams belang)*: Een kat is echt trouw terwijl een hond eigenlijk gewoon de zolen van zijn meester likt, ook als het een slechte meester is.

Vraag 3: U bent na een lange dag werken toch eens voor 19u thuisgeraakt en u wil wat nieuws bekijken, kijkt u naar Freek Braeckman of Catherine Moerkerke?

Stefaan Van Hecke (Groen!): Freek Braeckman; *Christophe Peeters (Open VLD)*: meestal kijk ik naar het VRT-journaal, hoewel Catherine een jeugdvriendin van mij is; *Bruno Tuybens (SPA)*: Dat zal gegarandeerd Freek Braeckman zijn; *Bart Laeremans (Vlaams belang)*: VRT-nieuws; *Boudewijn Bouckaert (LDD)*: VRT-nieuws; *Siegfried Bracke (N-VA)*: Ik kijk naar de 2, afwisselend.

Vraag 4: Wat vindt u van de hele Occupy-beweging.

Stefaan Van Hecke (Groen!): Ik vind het een zeer interessante evolutie dat mensen echt boos zijn, dat iedereen voelt dat zij gaan moeten betalen voor de crisis, maar eigenlijk zijn het de verkeerde mensen die moeten betalen. Dat zullen de gewone mensen in de straat zijn, de studenten, de mensen die hun job verliezen ... De bestuurders in banken die krijgen hun bonussen verder.

Redactie: En wat vindt u dan van de Occupy-beweging aan de universiteit gent (die plaatsvond op 17 november 2011 nvdr)?

Stefaan Van Hecke (Groen!): De beweging vind ik op zich goed, waar ze allemaal tegen zijn moet je geval per geval bekijken. In België mogen we, denk ik, nog niet echt klagen over de kosten van het onderwijs in vergelijking met andere Europese landen, maar het kan inderdaad, als we niet opletten, die weg uitgaan, dus ik denk dat men het recht heeft om daartegen te protesteren en zijn ideeën te ventileren.

Christophe Peeters (Open VLD): Ik vind het jammer genoeg een beetje nihilistisch omdat ... men is tegen, maar men weet niet altijd goed waar tegen en vooral niet wat er dan wel in de plaats moet komen, dat is mijn probleem met 'Occupy Wall Street', dat is mijn probleem met de G1000. Ze zijn tegen, maar waar tegen, dat is niet duidelijk. Het is weinig constructief, het is bijna hobbyistisch tegen zijn en dat stoort mij wel een beetje aan dat verhaal. Eigenlijk denk ik dat er maar één optie is, mensen die werkelijk iets willen veranderen aan het systeem: stap in de politiek en neem het heft zelf in handen.

Bruno Tuybens (SPA): Wel, ik vind dat eigenlijk een zeer mooi iets omdat ik zie dat jonge mensen maatschappelijk betrokken worden. De afgelopen 10 jaar was dat een beetje geminderd, het gevoel dat die jonge mensen echt het heft in eigen handen nemen.

Boudewijn Bouckaert (LDD): Ik vind de Occupy-beweging als symptoom interessant en ik denk wel dat ze reële klachten hebben, maar ik vind het als visie zeer leeg, als je het vergelijkt met de beweging in mei '68, die wel visies hadden, verkeerde misschien, maar ze stonden veel sterker dan de Occupy-beweging, ik vind het een beetje gratis. *Siegfried Bracke (N-VA)*: Ik vind dat ook. *Bart Laeremans (Vlaams belang)*: Ik deel die mening, ik vind het heel oppervlakkig.

Aurelie Bom

Herfst

Adhemar Vandamme

De herfst is niet alleen meteorologisch in het land aangekomen, ze heeft zich ook in de geesten genesteld. Het gemoed van de publieke opinie is omgeslagen: druilrige gelatenheid heerst.

Het is ondertussen anderhalf jaar geleden dat de Vlaamse kiezer vol goede moed een niet mis te begrijpen hoopvolle boodschap uitschreeuwde: nu durven veranderen, nu een nieuwe politiek, nu een copernicaanse omwenteling in de structuren, nu beter beleid afgestemd op de noden van de gemeenschap. Noden die aan beide zijden van de taalgrens even verschillend zijn als de signalen die de electoraten aan beide zijden van die grens uitzonden.

Nu, anderhalf jaar later, is daar niets van in huis gekomen. Er is nog altijd geen regering, en de regering-Elio I, in waarschijnlijke vorming, zal er één zijn zonder Vlaamse meerderheid. Wel zijn er afspraken rond een communautair "akkoord", het nieuwe eufemisme voor Vlaamse capitulatie. Met daarin niet: de federalisering van ook maar enige sociaal-economische beleidshefboom van belang. Met daarin wel: verdere versnippering van bevoegdheden; een gulle blanco cheque met een strik errond voor het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, zonder dat daar enige noemenswaardige tegenprestatie tegen staat (zeker niet wat betreft het hervormen van het waterhoofd aan bestuursorganen); het verder ondermijnen van de rechten van de Vlamingen in Brussel, in schril contrast met de versterking van juridische en andere privileges van de Franstaligen in Vlaams-Brabant (als veel te hoge prijs voor een splitsing van de kieskring Brussel-Halle-Vilvoorde die niet eens zuiver is); en een loodzware factuur die doorgeschoven wordt naar (je raadt het nooit) Vlaanderen. Nieuw deze keer is zelfs een rechtstreekse horizontale transfer uit de Vlaamse kas naar de Franstalige, zonder langs de federale kas te passeren in een poging de schijn hoog te houden dat er een objectief voorwendel zou bestaan die de bijkomende geldstroom zou kunnen rechtvaardigen.

Winters duister is in aantocht; dat beseft ondertussen iedereen wel. Financieel-economisch ziet de toekomst er ook al eerder zwart dan rooskleurig uit. Politici durven zich wel

eens op de borst kloppen omdat ze banken "gered" hebben, met belastingsgeld en garanties op nog meer belastinggeld als het fout zou gaan weliswaar. De winsten zijn voor de aandeelhouders maar de verliezen en risico's worden op de samenleving afgewenteld. En nog gingen Dexia en de Gemeentelijke Holding, ten onder, en blijven de grote problemen onopgelost. (Op het moment dat ik dit schrijf, is er nog geen begroting in zicht.) Ik heb er niets op tegen dat topmanagers door de aandeelhouders met dikke bonussen beloond worden, maar wanneer banken met belastinggeld gered worden, zijn dergelijke exuberanties wel de schaamte voorbij. Zijn het niet eerder de belastingbetalers die de bonus verdienen? Tussen de banken en de politiek blijft een sfeer overheersen van ons-kent-ons en verwevenheid via mandaten en zitjes in raden van bestuur, waar alle traditionele partijen zich met veel plezier te goed aan deden. Er hangt nog steeds veel mist boven Dexia, maar niet iedereen ziet het nut van mistlampen in: een parlementaire commissie de nodige onderzoeksbevoegdheid geven om uit te vissen wat fout liep en hoe we er lessen uit kunnen trekken, is blijkbaar niet gewenst.

De schulden crisis van hoofdzakelijk Zuid-Europese probleemlanden deint bovendien alsmaar uit. Een volgehouden Keynesiaanse monetaire politiek, zowel in Europa als in de Verenigde Staten, van lage rente, quantitative easing, twists en opkopen van staatsobligaties, brengt een duidelijk voelbare stijging van de prijzen met zich mee, voedsel- en energieprijzen voorop, en dit alsmaar sneller. Decennialang opgebouwde schulden moeten worden terugbetaald. De markten realiseren zich plots de risico's van overheden met hoge schuldgraden, waardoor de herfinanciering van de Staatsschuld (de praktijk van lenen om eerdere leningen af te betalen) steeds duurder wordt. De Keynesiaanse doctrine houdt in principe ook in dat in tijden van groei de overheid haar budget op orde brengt en haar schulden afbouwt. Maar in de groeiperiode van het voorbije decennium was John Maynard baron Keynes lang niet zo populair als vandaag. De regeringen-Verhofstadt lieten het na om in economisch betere tijden de Staatsschuld sneller af

Herfst

te bouwen dan voorzien. Extra inkomsten werden liever aangewend om de sociale vrede af te kopen zodat het glamourgehalte van de goednieuwsshow kon worden hooggehouden. Wie erop wees dat de kost van de sociale vrede later grotere sociale problemen met zich kon meebrengen, was een onverbeterlijke pessimist die paars het succes van haar voluntarisme misgunde. Op budgettair gebied was het paarse tijdperk zo mogelijk een nog grotere gemiste kans als het de voorbije periode op communautair vlak.

Nu wordt de N-VA door haar tegenstanders vaak als "asociaal" bestempeld. Onterecht. Van haar diepste ideologische wortels tot in de concreetste uitwerking heeft de N-VA haar inclusief nationalisme altijd aan een democratische en een morele imperatief gekoppeld. N-VA ziet de natie, als natuurlijke context waarin het maatschappelijk debat zich afspeelt, als het beste niveau voor de meeste beleidsdomeinen waarop bindende afspraken gemaakt en beslissingen genomen moeten worden, en de democratische imperatief behelst dat deze besluitvorming democratisch dient te gebeuren. De morele imperatief houdt in dat het de natie omkijkt naar en bescherming biedt aan haar zwakkeren, niemand uit de boot laat vallen, helpt waar nodig en dat hoort meer te zijn dan alleen financiële bijstand. Voorts wil N-VA maatschappelijk een gezinsvriendelijke politiek voeren, met kwalitatief onderwijs en kinderopvang, zodat de volgende generatie, de toekomst van de natie, in een stabiele leefomgeving kan opgroeien.

Maar aan de andere kant beseft N-VA ten volle dat welvaart eerst gecreëerd moet worden voor ze herverdeeld kan worden. Vandaag voor een groeiende groep Sinterklaas spelen (zonder daar voor iets terug te vragen als dat mogelijk is) en de factuur doorschuiven naar de volgende generatie, is geen duurzame vorm van herverdeling. Gulheid zonder selectiviteit verraft het sociaal vangnet tot enkele versleten zijden draadjes.

De beste stimulans om mensen en bedrijven productief welvaart te laten creëren is en blijft evenwel toestaan dat wie succesvol onderneemt met producten en diensten die behoeften vervullen aan een prijs die de vrije markt aanvaardbaar acht, het grootste deel van z'n winst zelf mag houden. Om te investeren, om te consumeren, of om te sparen voor latere consumptie, zonder dat één van die keuzes opgedrongen wordt. Als we als natie aan onze zwakkeren meer taart willen uitdelen, zullen we een grotere taart moeten maken. Want als de overheid gewoon een nog groter stuk van iedere taart wegsnijdt, hoeveel bakkers zullen we dan nog bereid vinden taart te leveren?

De besparingen waar we vandaag voor staan, zullen pijn doen. Zelfs al zouden alle overbodige commissies en adviesraden definitief opgekuist worden, zelfs als zou drastisch gesnoeid worden in disproportionele vergoedingen, zelfs als op elk niveau iedere administratie haar werking zo efficiënt mogelijk maakt, zelfs als de overheid significant zou afslanken - *en dan moet eerst voor dit alles de politieke wil bestaan* - dan nog zal er nog bijkomend bespaard moeten worden waar de burger het zal voelen. Niet omdat "Europa" dat van België verlangt, maar om onze en toekomstige generaties in staat te stellen hun eigen problemen aan te pakken, zonder ook nog de financiële putten van vandaag te moeten dempen. We hebben al veel te lang getalmd. De herfstblues is dus volledig begrijpelijk. Terechte verontwaardiging verglijdt verstaanbaar lankmoedig in berusting. Maar de herfst is méér dan dood en grauwe grijze miezerigheid. De herfst is ook de kleurenpracht van gele bladeren in honderden schakeringen. De herfst bevat de noten en zaden en kiemen waarin de belofte van de volgende lente verborgen zit. Hun bloei is misschien nog niet voor morgen, maar de zaden van vandaag zijn nodig voor het ontspruiten van het leven later. Bij de pakken blijven zitten, helpt niemand vooruit. Ook in duistere tijden zullen we met volle inzet er alles aandoen om ten goede aan de toekomst te werken. Op federaal niveau vanuit de oppositie als het moet; vanuit de meerderheid als de andere partijen er dan toch niet zouden uit geraken maar dan zullen de vele foute keuzes in de nota-Di Rupo wél grondig herzien moeten worden. Te lang getalmd hebben is geen reden om nog langer te wachten. Zowel voor een efficiënte politiek met goed bestuur als voor een sterke, vrije en duurzame economie met vaste grond, zijn structurele veranderingen nodig. Dat is al langer zo, maar nooit is het zo duidelijk geweest. De hoogste tijd om er eindelijk eens aan te beginnen. Desnoods moet een noodregering gevormd worden om de nodige maatregelen te nemen. Als het even kan, voor het helemaal donker wordt.

Adhemar Vandamme

Lasershooting

40 minuten lang strategisch nadenken, teamge-noten dekken, in de vuurlinie belanden, de weg zoeken in een donker doolhof ... Kortom Lasershooting! En ja, moest u het zich afvragen, Jong N-VA UGent heeft de wedstrijd gewonnen op die 25ste oktober.

Gevangenis

We kunnen de laatste dagen geen krant meer openslaan (of een nieuwssite openen) of ze worden weer eens vermeld: de beruchte gevangenis van België. De overbevolking, de 'opendeurdagen', vervroegde vrijlatingen, penitentiair verlof, ... Laten we eens dieper ingaan op het gevangenisprobleem in België.

De gevangenis in België kampen met een grote overbevolking. In een eerder dit jaar verschenen artikel (19 mei 2011, op basis van cijfers aangevraagd door Karl Vanlouwe en Bart Laeremans) werden volgende cijfers vermeld:

- midden april bevonden er zich 11.123 gedetineerden in de Belgische gevangenis (rond die periode was er plaats voor 9.179 gevangenen)
- 4.943 hiervan zijn vreemdeling (44%)
- regionaal verschillen deze cijfers, in de Brusselse gevangenis zijn zelfs 63% van de gevangenen vreemdeling.

Maar er kwam goed nieuws! Sinds 1 mei is er een akkoord met Marokko, vanaf nu moet de gedetineerde niet meer akkoord gaan met een uitzetting van zijn straf in het land van herkomst, dit mag nu zonder instemming gebeuren. Er zijn ook gesprekken met Tunesië, Algerije en Turkije. En ja, er worden ook effectief gevangenen teruggestuurd naar Marokko, wees voorbereid op de duizelingwekkende cijfers: Op dit ogenblik zijn er ongeveer 1.200 Marokkaanse gevangenen. Van deze 1.200 komen er maximaal 190 in aanmerking voor een uitwijzing. 30 staan al klaar om te vertrekken. Een grote stap richting beterschap in onze gevangenis, vindt u niet?

Voor het verdere verloop van dit opiniestuk zullen we aannemen dat het probleem met de vreemdelingen in de gevangenis opgelost zal raken. Dan zitten we nog met de vele vervroegde vrijlatingen, penitentiair verlof ...

Gevangenen die vroegtijdig uit de gevangenis willen kunnen in principe kiezen. Ontsnappen, wat in België blijkbaar niet zo moeilijk is, of goed gedrag in de gevangenis, want dan maak je kans op een enkelband, penitentiair verlof, voorlopige invrijheidstelling etc. ...

De eerste keuze: Ontsnappen. Iedereen zal zich nog wel de grote ontsnapping uit de gevangenis van Dendermonde in

2006 herinneren? 28 gevangenen konden samen de deur uitwandelen. Dat jaar ontsnapten er in totaal 50 gevangenen. In 2011 zijn er in de eerste helft van het jaar al 11 gedetineerden ontsnapt bij 6 ontsnappingen waaronder 4 met gijzeling.

De tweede keuze: Goed gedrag. Gedetineerden maken meestal kans op vrijlating na het uitzitten van 1/3 van de straf. Anderen moeten hun gevangenisstraf niet eens uitzitten (ministeriële omzendbrief nr. 1771 van 15 januari 2005). Hierdoor moeten gevangenisstraffen tot en met 3 jaar bijna nooit uitgezeten worden. Dit kan gaan van het dragen van een enkelband tot complete invrijheidstelling na een korte hechtenis. Dit geeft een signaal aan criminelen dat hun misdaad uiteindelijk niet zo erg was.

Pas vanaf juni 2013 zullen er meer plaatsen bijkomen voor gevangenen.

Het plan was om te concluderen met enkele recidivecijfers, maar België is het enige land in West-Europa dat geen recidivecijfers bijhoudt. Zo is het dus zeer moeilijk om na te gaan of een straf effectief genoeg was, welke gevangenis beter scoren etc.

Er is dus dringend nood aan een betere opvolging van de ex-gedetineerden, aan een beter uitzettingsbeleid van niet-Belgische gevangenen en aan meer gevangenisplaatsen zodat iedereen die een straf verdiend deze ook zal moeten uitzitten. Wil iemand een gokje wagen hoelang dit zal duren in ons landje?

Open discussieavond

Op 11 oktober zijn we met enkele leden naar 't Gouden Mandeké gegaan om ons gedurende enkele uren terug te trekken in een zaaltje. Daar hebben we lang gediscussieerd over diverse onderwerpen, zo kwamen onder andere asiel en migratie en de staatsvorming aan bod. Jammer genoeg had de discussieavond een vastgelegd einduur want iedereen kon nog wel enkele uren doorgaan.

Conservatisme: een beschouwing

Vrij naar 'Het conservatisme: kritiek van de Verlichting en de moderniteit' van Andreas Kinneging.

Conservatisme is sinds de Verlichting en in ruimere mate sinds mei '68 een verwerpelijk ideeëngoed geworden in de politiek-correcte wereld. Het wordt vaak geduid als een kritiekloos vasthouden aan tradities, een vergoelijking van de (onrechtvaardige) gevestigde orde en een absolute bedreiging voor elke vooruitgang. In werkelijkheid is het conservatisme een rijke traditie aan kennis en inzicht, die fundamentele vraagtekens zet bij de premissen die aan de grondslag van de Verlichting liggen.

We kunnen de oorsprong van het (moderne) conservatisme in de negentiende eeuw situeren. Het is net als het liberalisme en het socialisme een reactie op de Franse Revolutie. Daar waar de Revolutie voor socialisten en liberalen een wezenlijke stap in de goede richting was, is ze voor conservatieven het einde van een rijke traditie. De kritiek van het conservatisme op de Franse Revolutie en de Verlichting is tweezijdig: enerzijds overschatten de verlichtingsdenkers het individuele kenvermogen van de mens, anderzijds ontkennen zij ten onrechte de natuurlijke neiging van de mens tot het kwaad.

De mens kan met zijn individuele verstand niet de hele realiteit zomaar bevatten en begrijpen. De traditie heeft ons een hele reeks gebruiken en instituties overgeleverd, die de kennis die doorheen de eeuwen is opgebouwd, belichamen en doorgeven. Die gebruiken en instituties hebben immers de tand des tijds doorstaan: ze zijn voortdurend beproefd en verbeterd. Die traditie zomaar overboord gooien, zoals gebeurd is met de Franse Revolutie, is dan ook onverstandig en zelfs een vorm van hybrisis.

De mens heeft een natuurlijke neiging tot het kwaad. Dat inzicht is het fundamenteelste aspect van de condition humaine voor een conservatief. Maar wat wordt bedoeld met 'het kwaad'? Het kwaad zijn krachten van chaos, van dissonantie en ontbinding.

Zij ontstaan uit handelingen van de mens: moord, diefstal, laster, scheldpartijen, ... De mens is van nature geneigd dergelijke handelingen te stellen. Hij heeft een aantal aangeboren driften, die hem niet aanzetten om het goede te doen, maar hem naar het kwade drijven: inheligheid, afgunst, enz. Die neiging betekent echter niet dat de mens kwaadwillig is. Hij kan vanuit verschillende oorzaken kwaad doen. Een belangrijke factor is onwetendheid: men beseft niet dat men schade aanricht, men is zich van geen kwaad bewust. Een andere veel voorkomende situatie is die waarin men wel van goede wil is, maar toch een slechte daad stelt. We willen bijvoorbeeld wel studeren, maar liggen toch voor de TV te luieren, hoewel we weten dat het een moreel verkeerde keuze is. Een derde fenomeen ten slotte is dat van de kwade wil. Men richt wetens en willens schade aan bij een ander. Het conservatisme vertrekt vanuit dat inzicht, maar stelt meteen ook dat de mens niet weerloos is tegen die driften. De mens is zelfs geroepen tot een innerlijke strijd om tot het goede te komen. Dat moet in hoofdzaak via een interne controle gebeuren: door het geweten. Men moet, door beroep te doen op zijn geweten, proberen steeds het goede te doen. Het geweten is zelfs de voornaamste voorwaarde voor individuele vrijheid: zonder zou de gemeenschap afglijden naar chaos. Burke beschrijft het als volgt: *"Society cannot exist unless a controlling power upon the will and appetite be placed somewhere, and the less there is within, the more there must be without. It is ordained in the eternal constitution of things, that men of intemperate minds cannot be free. Their passions forge their fetters."* Als die inner control niet of niet voldoende ontwikkeld is, moet er externe controle zijn. Aan de ene kant zijn er de sociale controlemechanismen, die met prikkels van reputatie, aanzien en status werken. Aan de andere kant zijn er de juridische ordeningsinstrumenten: de staat, wetgeving, politie, ... Voor het conservatisme is de interne controle van de

Conservatisme: een beschouwing

hoogste orde, omdat men dan moreel juist handelt en echt vrij kan zijn. Van de externe controle gaat de voorkeur uit naar de sociale controlemechanismen. Die laten enigszins nog een opening voor de menselijke vrijheid, waar de juridische ordeningsinstrumenten de menselijke vrijheid simpelweg tenietdoen. Die laatste methode is voor de conservatief dan ook een ultimum remedium. Het geweten op zich volstaat echter niet om in een geordende gemeenschap te kunnen leven. Het conservatisme keurt de twee laatste bronnen van orde dus niet totaal af. Ze zullen altijd noodzakelijk zijn, omdat het geweten op zichzelf niet volstaat. Zonder externe prikkels stompt het geweten immers af. Het is ook niet altijd even gemakkelijk om in het individuele geval het juiste te doen, omdat de verlokking van de voordelen van het kwaad al snel doorwegen. In dergelijke situaties is het oordeel van de ander soms onontbeerlijk. Sommige situaties kunnen ook zodanig complex zijn, dat een juridische of sociale maatstaf nodig is om juist te kunnen handelen.

De verlichtingsideologieën (liberalisme en socialisme) situeren het kwaad in de maatschappij in plaats van in het individu. In die optiek pakken die het kwaad aan door de maatschappij te veranderen, in plaats van het individuele handelen. De kloof tussen het streven en de wereld moet worden overbrugd door de wereld aan te passen aan het streven, daar waar een conservatief zijn streven aan de wereld aanpast. Het instrument om dat doel te bereiken is de ratio. Via de ratio kunnen we volgens de verlichtingsdenkers de wereld naar ons goedgevoelen herscheppen. De ethiek, de vraag of een handeling goed is, wordt vervangen door de idee van nutsmaximalisatie. Iedereen moet in zijn handelen zoveel mogelijk nut nastreven en zoveel mogelijk pijn vermijden.

In de ontkenning dat de mens van nature tot het kwade geneigd is, vinden we twee varianten: enerzijds Locke, die meent dat de geest een tabula rasa is, noch slecht, noch goed is, anderzijds Rousseau die meent dat de mens van nature goed is. Voor beiden bevindt de oorsprong van het kwaad zich echter in de maatschappij. Voor een conservatief zijn beide varianten natuurlijk fundamenteel verkeerd. Er is ook een stroming die het bestaan van de kwalijke affecten, zoals inheligheid en afgunst, niet ontkent, maar wel de kwalijkheid ervan afwijst. Kwade aandriften worden als positief beschouwd, omdat ze voor gun-

stige maatschappelijke gevolgen zorgen. Een prototype van deze stroming is Adam Smith, die in zijn *Wealth of Nations* betoogt dat als iedereen egoïstisch is (zijn eigenbelang nastreeft), iedereen er beter vanaf zal zijn. Voor een conservatief is die redenering niet zozeer verkeerd, maar wel cynisch. Men gaat er immers vanuit dat de mens nooit kan en zal verbeteren.

Ook voor de verlichtingsdenkers zijn er drie fundamentele controlemechanismen: de staat, de publieke opinie en de inner control. De visie op die categorieën is echter radicaal verschillend van de conservatieve visie. Daar waar voor de conservatief de voorkeur uitgaat naar de inner control, daarna naar de sociale omgeving en als laatste naar de staat, is het bij de verlichtingsdenkers net omgekeerd. Het bestrijden van het kwaad is vooreerst de opdracht van de staat en van het recht. Aanvullend kan de sociale controle aangewend worden, maar die is niet optimaal: ze is niet openbaar, niet voor iedereen gelijk en hoeft niet gemotiveerd te worden. Het geweten wordt als grootste rem op de vrijheid gezien. Het geweten is immers het product van verinnerlijking van maatschappelijke beloningen en straffen: het is het vreemde element bij uitstek in de mens.

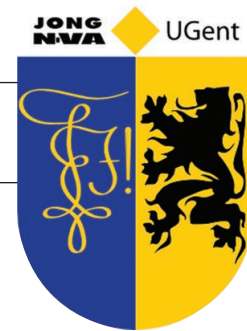
Wie het conservatisme bestudeert, zal al gauw beseffen dat het veel meer is dan krampachtig vasthouden aan tradities. Het is een alomvattende mensvisie, die een groot belang hecht aan het geweten en aan de opvoeding. Daardoor kan het individu echt vrij zijn en wordt het beschermd tegen een totalitaire staat. Het wordt dus hoog tijd dat het conservatisme weer een prominente plaats in het publieke debat en in de politiek krijgt.

Adriaan De Leeuw

Veni, vidi, party

Voor dit evenement zijn we naar de zaal Twitch getrokken. Het was een wat aarzelende start, maar tegenwoordig starten de meeste feestjes natuurlijk pas na middernacht, en dit was ook het geval bij Veni, Vidi, Party. Het feest brak los, er werd gedanst en gefeest tot in de (zeer) vroege uurtjes.

Ereleden 2010 - 2011

Jong N-VA UGent dankt haar ereleden van het eerste uur voor hun steun en vertrouwen:

Peter Dedecker

[Voormalig voorzitter Jong N-VA UGent 2007-2008 en kamerlid]

Huub Broers

[Burgemeester Voeren en senator]

Helga Stevens

[Vlaams parlementslid en Senator]

Elke Sleurs

[Senator]

Inge De Meulemeester

[Kamerlid]

Kristof Verdonk

[Bestuurslid N-VA Lommel]

Matthias Diependaele

[Vlaams parlementslid]

Reinilde Van Moer

[Kamerlid]

Manu Beuselinck

[Kamerlid]

Geert Bourgeois

[Vlaams minister]

Wilfried Vandaele

[Vlaams parlementslid]

Lieven Dehandschutter

[Vlaams parlementslid]

Daphné Dumery

[Kamerlid]

Bob Cammaert

[Voormalig voorzitter Jong N-VA UGent 2010-2011]

Miranda Van Eetvelde

[Kamerlid]

Louis Ide

[Senator]

Kristof Cooreman

[Nationaal secretaris Jong N-VA]

Martine en Jerome

[De Kroon]

Stort een vrij te kiezen bijdrage vanaf 25 euro op 001-5681132-15 en wordt ook erelid!